

Ovo će biti peta godina zaredom kako ćemo zajedno upaliti kresove kraj mosta Slobode u spomen oslobođenja našeg grada od strane partizana po završetku Drugog svjetskog rata.

Odluka da se ponovo ožive kresovi je donesena pred obilježavanje sedamdesete obljetnice oslobođenja. Ono što je tada kod nas izazivalo zabrinutost je bila svijest o razmjerima poraza kojeg je ljevica na ovim prostorima, a i šire, pretrpjela počekom devedesetih. Kresovi, kao i sva simbolika koja je podsjećala na nevjerojatnu partizansku borbu običnog naroda protiv fašizma i materijalne bijede, su bili jedne od prvih žrtava tog poraza. Pobjednik je bio nemilosrdan. Svi emancipacijski pokušaji oslobođenja od fašizma, kapitalizma i patrijarhata su trebali završiti u ropotarnici povijesti, sjećanje na njih je trebalo biti izbrisano, a sav emancipatorni potencijal ideja i politike je trebao biti izgubljen. Što se tiče pobjednika tako je trebalo i biti. Ali nije.

Nismo zaboravili na prošle borbe jer one, sa svim svojim kontradikcijama, promašajima i uspjesima, nisu nikad bile aktualnije nego u ovom mrtvom vremenu u kojem tapkamo već četrdesetak godina lišeni bilo kakvog osjećaja napretka i vizije budućnosti. Činilo nam se kako put prema stvaranju novih progresivnih i emancipatornih politika koje bi zastupale interese većine naših sugrađana jednim dijelom leži i u oživljavanju prijašnjih emancipatornih nastojanja. Ne zato da bismo ih nekritički slavili i utapali se u nostalgiji već da bi iz njih učili o granicama i novim prostorima mogućeg.

Trnjanski kresovi za nas nisu bili nikad samo naša stvar odnosno stvar MAZ-a. Već prilikom prve obljetnice pred pet godina istaknuli smo jasnu intenciju kako kresove mislimo raditi jedino u suradnji s drugim drugarskim organizacijama s kojima smo surađivali, a koje smo cijenili kao progresivne. Prvi sastanak na kojem smo okupili široku plejadu organizacija i pojedinaca nije prošao dobro. Kad smo se našli s pravom smo se pitali tko smo to mi i koje nas to politike spajaju? Mi smo tada, a i sada, vjerovali u integrativni potencijal koji je platforma narodnog antifašizma imala. Vjerovali smo kako na ideji antifašizma možemo stvarati zajednički prostor razmjene i kritike odnosno politike umjesto nostalgije. Vjerovali smo kako nas ovo okupljanje, bez obzira na sva strukturna ograničenja progresivnog djelovanja na ovim prostorima i posljedične organizacijske razlike, čini odlučnijima da pomičemo granice politički mogućeg ne bi li jednog dana možda bili u prilici mijenjati ovu sumornu stvarnost.

U ovih pet godina organiziranja Trnjanskih kresova surađivali smo s bezbroj progresivnih organizacija. Sve one su sudjelovale na neki sebi svojstven način u organiziranju i izvođenju Kresova. Nebrojeno puta su neke od tih organizacija solidarno izdvajale svoja sredstva kako bi se nastavilo s tradicijom Kresova koja je polako, ali sigurno nadišla gabarite Zagreba. U toj

suradnji Kresovi su postali zajednički, a mi svi kao organizacije i pojedinci odlučniji i snažniji.

Kako bismo nastavili razvijati taj zajednički simbolički prostor putem kojeg ćemo pomoći afirmirati nove emancipatorne i transformativne politike □ **ovim putem pozivamo sve zainteresirane pojedince i organizacije da se pojave na nasipu kod Mosta slobode 4. svibnja ili da nam se jave i pridruže u organizaciji Trnjanskih kresova**

.□ Pridružite nam se na koji god način vi smatrate najboljim. Ipak, duboko smo svjesni da jedan fesitval neće preokrenuti društvene odnose moći niti da će sam po sebi proizvesti novi politički subjekt koji bi to učinio. Ali ono čemu se zajedno nadamo je da trnjanski kresovi i simbolika oslobođenja od mržnje i materijalne bijede mogu tome barem malo pridonijeti na način reafirmacije antifašističke simbolike na kojoj, vjerujemo, emancipatorna politika i borba za pravednije i ravnopravnije društvo mora počivati.

Vidimo se na nasipu 4. svibnja. □ ! SF / SN ! □

Mreža antifašistkinja Zagreba

